

A person is silhouetted against a sunset sky, holding a large, glowing yellow umbrella. The umbrella's light reflects on the water below, creating a shimmering reflection. The scene is set on a pier or walkway by the water.

RODICA MIJAICHE

*Anotimpul
iubirii*

RODICA MIJAICHE

Anotimpul iubirii

LIBREX PUBLISHING

București, 2016

CAPITOLUL I

Noiembrie 2014

Era singură pe stradă.

Tocurile ei răsunau în liniștea serii reci de noiembrie, fiind întrecute doar de ploaia care cădea în valuri peste ea, încercând parcă să-i spele durerea și tristețea profundă ce o învăluiau ca două brațe tandre ale unui îndrăgostit.

Lacrimile ei se amestecau cu stropii grei de ploaie, care încercau la rândul lor să-i redea viața biciuindu-i fața, străduindu-se să o trezească din somnul fără de sfârșit în care alunecase după tot ceea ce se întâmplase.

Probabil mergea de mai bine de o oră, răzbătând prin vremea rea și neprielnică unei plimbări nocturne, când Anamaria C. observă că ajunsese în dreptul cofetăriei unde obișnuiau să se întâlnească și să stea la taclale. Anamaria și Mihai P., prietenul ei, confidentul ei, fratele pe care nu l-a avut niciodată.

Numai la gândul acesta și o podidiră lacrimile cu și mai multă fervoare și se șterse cu mâinile reci și tremurânde, încercând din răspuțeri să le oprească.

Nu-l va mai vedea niciodată, nu-i va mai auzi râsul liber și molipsitor, nu-l va mai simți lângă ea.

S-a sprijinit de ușa cofetăriei, care era închisă la acea oră târzie, ascunzându-se de ploaie și ducându-și o mână la gură pentru a înăbuși suspinele.

Cu câteva ore în urmă își luase rămas-bun de la prietenul ei. Trupul lui Mihai P. fusese lăsat în întunericul pământului, în inima acestuia, pentru a-l proteja mai departe în viața următoare. Suspinele o zguduiau.

Glumele lui macabre îi reveneau încontinuu în minte în timpul slujbei funerare: „Odată și odată, toți ajungem acolo, unii mai devreme, alții mai târziu“.

Niciunul din ei nu s-a gândit în acele momente cât de aproape erau de sfârșitul lui.

Și-a reluat mersul trăgând aer în piept, încercând să-și revină, realizând, chiar și prin ceața durerii, că nu era în siguranță singură pe stradă la acea oră.

Își îndreptă spatele. Frumozii ei ochi erau cuprinși parcă de furtună. Un înger cu ochi albaștri, cu păr negru și cârlionțat, așa o numise Mihai tot timpul.

Dacă ar fi fost întrebată cu un an în urmă de ce îi plăcea luna noiembrie, ar fi răspuns de-ndată – pentru că o ducea cu gândul la sărbătorile de iarnă ce urmau să vină, sărbători care-i umpluseră inima de bucurie în copilărie: anticiparea acestora, împărțirea cadourilor, toate pregătirile necesare.

Dar acum nu mai putea respira, nu mai avea puterea să trăiască, să treacă încă o dată prin tragedia pierderii unei persoane dragi. Nu mai avea de ce și pentru cine

— Anotimpul iubirii —

să trăiască. Simțea că încă o dată viața ei se sfârșise odată cu pierderea lui. Era ca o barcă în derivă.

O sperie gândul acesta! Mihai făcuse tot posibilul să o scoată din ruina care fusese cu mulți ani în urmă. Nu putea să-i facă asta nici lui, nici ei. Chiar și numai în amintirea lui și tot avea să meargă mai departe. Îi promisese că avea să supraviețuiască. Dar gândul la boala care-i furase *fratele* îi provocă repulsie, îi venea să urle, să scoată toată durerea din ea.

SIDA. O boală necruțătoare.

Cu gândurile departe, ajunse într-un sfârșit acasă. În siguranța căminului ei. În apartamentul pe care nu de mult îl împărțise cu Mihai.

Își dădu jos jacheta, pantofii și se prăbuși pe canapeaua de culoarea cafelei cu lapte, din living, cuprinzându-și fața cu palmele reci și ude. Parcurse apoi cu privirea interiorul apartamentului ce fusese aranjat după gusturile amândurora. Tablouri superbe ce redau flori de toate culorile și formele erau așezate strategic pentru a oferi o plăcere pură. Lampadarul cu sticla de culoarea focului trona lângă fotoliul preferat al Anamariei. Locul unde se pierdea în lumea cărților.

A încercat să-și aducă aminte de momentele când era bine, când râdeau împreună, dar nu reușea. Imaginea lui Mihai pe patul de spital, cu mâinile țintuite de perfuzii, o scotea din minți.

Avusese doar treizeci de ani, era un bărbat frumos, în floarea vârstei. Un bun profesionist. Ea știa toate

aceste lucruri pentru că fusese alături de el în ultimii zece ani.

Se știau din facultate, când el fusese singura persoană care îndrăznise să se abată în calea furiei ei. Fusese perioada cea mai grea din viața ei, până astăzi, când retrăia golul acela imens din suflet cu aceeași ardoare.

Își rezemă capul pe spătarul canapelei. Simțea pielea rece a acesteia pe pielea capului udat de ploaie. La vremea aceea, se gândea Anamaria, fusese o fată rebelă, cu o fire recalcitrantă, și, deși învățase foarte bine, intrând la facultatea de Drept pe un loc cu bursă, toți profesorii începuseră să-i atragă atenția că era la limita de a pierde acea bursă din cauza nepăsării ei.

Își pierduse orice speranță de a mai reveni pe drumul cel bun, când el i-a promis că o va ajuta și și-a luat în serios sarcina de a o aduce pe calea cea dreaptă: „Să nu-mi spui mie pe nume, dacă eu nu voi face din nou om din tine“. Și de fiecare dată o mângâia ușor pe obraz, apoi o îmbrățișa cu drag.

Azi putea să spună că el se ținuse de cuvânt.

După absolvirea facultății și-au susținut examenele pentru intrarea în Barou. Au sărbătorit doar ei doi, îmbătându-se ca niciodată. După care, bineînțeles, s-au trezit cu niște dureri de cap groaznice, amândoi promițând că nu vor mai repeta niciodată experiența aceea.

La scurt timp și-au deschis un cabinet de avocatură. Anamaria nu a știut niciodată de unde proveneau banii, Mihai liniștind-o printr-o simplă fluturare a

— Anotimpul iubirii —

mâinii. După aceea au închiriat un apartament unde locuiau împreună și erau cei mai buni prieteni. Pentru că mai mult de atât nici nu se punea problema. El avea alte preferințe. Zâmbi ușor când își aduse aminte. Îi mărturisise că el era homosexual, iar ea îi spusese că era invidiată de toate colegele pentru atenția pe care el i-o acorda. Fusese un bărbat frumos, după toate standardele. Dar ceea ce-l făcea să fie așa frumos pe dinafară erau bunătatea lui și optimismul debordant. Sufletul lui bun și dornic să salveze oricare alt suflet rănit. Deoarece și el suferise, iar ridicând-o pe ea la suprafață, reușise și el să se vindece.

Deschise ochii încercând să străpungă întunericul apartamentului. Nu aprinsese nicio lumină când intrase. Se ridică încet de pe canapea și întinse mâna spre întrerupător când auzi sunetul telefonului anunțând primirea unui mesaj.

Era de la secretara ei, care îi amintea de scrisoarea pe care o primise în acea după-amiază și pe care trebuia să o citească neapărat. Anamaria își aduse aminte vag momentul când o băgase în geantă, observând doar că pe plic nu exista niciun expeditor, niciun indiciu de la cine ar fi putut să fie.

Dar, după primele rânduri, începu să tremure necontrolat. Era de la Mihai. Când avusese timp să o scrie? O mie de gânduri își luară zborul deodată. Tot timpul stătuse lângă el.

„Draga mea Anamaria,

Dacă citești aceste rânduri înseamnă că am *plecat în călătorie* mai repede decât era prevăzut. Tot ce are un început are și un sfârșit. Al meu se pare că a sosit. Dar nu vreau să crezi că este și sfârșitul tău. Să știi că orice ai face voi veghea asupra ta. Așa că voi vedea dacă nu îți trăiești viața așa cum mi-ai promis. Viața ta continuă, nu la fel, doar mai bună. Ai să vezi. Sunt multe lucruri pe care nu ți le-am spus, dar poate pe care tu le-ai intuit. Oricum, nu mai pot acum să scriu prea mult, vine asistentul acela drăguț de care ți-am povestit. Vei primi o vizită. Este un suflet rănit, la fel ca tine, și sper doar că te-am învățat bine să știi cum să-l vindeci.

Te iubesc și vei rămâne mereu în inima mea, *Anima, îngerul meu cu ochi albaștri*. (Mi-a plăcut mereu să-ți spun așa, te descrie perfect, ești și vei fi sufletul meu.)

P.S.: Este fratele meu, nu te lăsa impresionată de aspectul lui dur. Ai grijă de sufletul lui. Vreau ca sufletul lui să se vindece.“

Fratele lui!

Ce naiba!

Inima Anamariei începu să bată tare, abătându-i gândurile pentru un moment de la durerea pierderii lui Mihai. Ce frate? De când?... Știa sigur că vorbea despre părinții lui, dar nu-i spusese niciodată nimic

— Anotimpul iubirii —

despre vreun frate. Știa că el însuși fusese o dezamăgire pentru familie. Avea dreptate, intuise doar care ar fi putut să fie motivele.

Familia din care provenea Mihai era una dintre familiile de vază din oraș. Era recunoscută pentru rigurozitatea membrilor ei, pentru concepțiile lor de viață atât de învechite. Din câte își putuse da seama, el fusese chiar repudiat de familia lui. Nu pentru meseria pe care și-o alesese. Nu, de asta puteau să fie foarte mândri deoarece continua tradiția familiei. Nu, el alesese un alt stil de viață, cu care ei nu au putut să fie de acord, situându-se sub nivelul așteptărilor lor. Ei nu puteau accepta un homosexual în familie.

Da, fusese dezamăgirea familiei. Rușinea familiei.

Puse scrisoarea pe masa din bucătărie, nici nu știa când ajunsese acolo, și își scoase o doză de Coca-Cola rece din frigider. Nu reușea să-și vină în fire. Trăise zece ani cu el, de ce nu-i spusese nimic despre fratele lui? Și acum se aștepta să-l primească cu brațele deschise. Pe un frate care nu dăduse niciun semn de viață. Îl lăsase să se zbată singur cu durerea respingerii de către o familie scortșoasă și plină de restricții, luându-și tălpășița cine știe pe unde, nemandând niciun semn de viață timp de zece ani sau chiar mai mult.

Pufni supărată. Nu o va putea face. Ea nu era o prefăcută. Era un om cu principii.

Dar oare nu se purta și ea acum asemenea familiei lui?